

[Justitsministeren]

jeg ønsker, det skal gøre det, men jeg synes, vi skal være realistiske her.

At sagsbehandlerne skal være både taktfulde og forstående, er vi vist helt enige om, og er der sket fejl, er det beklageligt, men jeg kan altså ikke tilslutte mig en så generel vurdering som den, der er kommet fra visse sider.

Jeg takker også fru Lilli Gyldenkilde og fru Tove Jørgensen for det, de har sagt om min redegørelse her i dag.

Så blev jeg spurgt af hr. Bolvig, om ikke adoptionsnævnet i højere grad havde en forpligtelse til at informere samrådene om den praksis, som foregår i adoptionsnævnet, så vi kunne få en ensartet praksis ud over landet. Jeg kan oplyse, at det sker ved udsendelse af meddelelser om de afgørelser, som nævnet træffer i ankesager, og som man mener har almindelig interesse, og man holder endvidere hvert år landsmøder med alle samråd og socialudvalg.

Jeg tror, at det i store træk var de spørgsmål, der direkte blev stillet til mig.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Jeg vil gerne starte med at sige tak for de indlæg, der er kommet, og jeg skal kommentere nogle af de ting, der er kommet frem.

Jeg vil sige, at når jeg har valgt denne form at få sagen hernet i salen, var det både for at høre de forskellige partiers syn på reglerne for måske derudfra at kunne vurdere, hvilke initiativer der skulle tages, og fordi jeg mener, at man skylder offentligheden at få indblik i noget af det, der foregår. Hvis det hele foregår bag lukkede døre, har man jo ikke rigtig nogen chance for at blive informeret. Jeg erkender, at selvfølgelig kan vi tage spørgsmålet op i retsudvalget, og det er da også min agt. Jeg håber, at vi fortsat kan arbejde med det dér, og jeg vil også gerne tale med de forskellige ordførere for at se, om vi i fællesskab kan finde ud af, om der skal gøres et eller andet. Dette er slet ikke ment som noget, skal vi sige partipolitisk, og det er også nok skinnet igennem, at det simpelt hen er noget, som jeg virkelig føler mig meget engageret i.

Jeg vil straks sige, at der er ikke tale om én sag, og jeg vil også sige, at man har tillagt mig noget, som jeg ikke har sagt. Jeg prøvede netop at understrege, at jeg ikke ville ge-

neralisere. De ting, jeg kom med, var taget fra de specielle sager, jeg har beskæftiget mig med, og det betyder selvfølgelig ikke, at alle er sådan, hvilket nogle prøvede på at sige at jeg havde sagt.

Men da det drejer sig om mange henvendelser – der er dage, hvor der kommer to henvendelser, og det er mange i forhold til, at det er et lille område – og det i mange af henvendelserne er noget af det samme, der går igen, synes jeg, det er rimeligt, at vi får diskuteret og belyst tingene og også hører, hvordan de forskellige partier ser på det.

Jeg kunne måske, hvis jeg havde haft tid til at lave en ordførertale tre dage i forvejen, have delt den ud, så der kunne debatteres ud fra den, men jeg er lige så interesseret i at høre, hvilke ting andre måske har fundet ud af skulle være anderledes, og hvor tilfreds man egentlig er med det hele.

Jeg skal prøve at kommentere lidt af det, der er sagt. Jeg mener ikke, at politikerne skal være adoptionsnævn, det kan ikke være rimeligt, men vi har ansvaret for loven, for rammerne, og hvis der er noget galt, må vi prøve at se, om der er noget, der skal ændres. Det er ministerens ansvar at føre loven ud i livet. Man har altså valgt at have et adoptionsnævn som øverste myndighed, og det, man så kan diskutere, er, om det er rimeligt – jeg har ikke sagt, at det ikke skal være der, slet ikke – at det er det samme nævn, der giver reglerne, som også skal tage imod klagerne. Jeg mener, at man skylder de mennesker, som føler, at der er noget forkert, at de har en eller anden mulighed for at gå videre med sagen. Så kan ministeren selvfølgelig sige, at embedsmændene eller ministeren ikke har mere indsigt i sagerne. Jeg mener heller ikke, at ministeren skal sidde og vurdere i hvert tilfælde, om der nu er dømt rigtigt, men måske prøve sammen med andre at se på, om der kan være rimelighed i den fremførte klage. Jeg kan ikke sige lige præcis, hvordan det skal gøres. Jeg mener bare, det er et problem, og at vi må se på, om der er nogen mulighed for at gøre noget her.

Så er der nogle, der mener, at man ikke kan føre sådan en debat ned i salen, fordi der er mange private ting i den. Jeg er næsten ikke kommet frem med nogen af disse meget, meget private ting, som jeg har kendskab til. Jeg har omtalt nogle ganske få meget generelle ting, som er gået igen i mange